

<< גם קטנים יכולים – להיפרד מחיתולים >>

כמה זמן זה לוקח?

אחת השאלות שמעסיקה את רובנו בשלב מסוים היא- **"כמה זמן זה לוקח..?"** וזו שאלה שעולה הרבה. זו שאלה כל כך מובנת וטבעי שהיא עולה. אנחנו נכנסים אל הלא נודע ורוצים כמה שיותר שליטה, וחלק מהשליטה זה לדעת מול מה אנחנו עומדים ו"מתי זה יסתיים".

כשאני נשאלת "כמה זמן זה לוקח" אני ישר שואלת **"לוקח מה? למה את מצפה? מה הסימנים שאת רוצה לראות כדי שתרגישי שהתהליך הגיע לסימו?"** התשובה המיידית שאפשר לענות היא "אצל כל ילד זה אחר". אבל אפשר לחשוב על זה אפילו עוד יותר לעומק: גם כל ילד הוא אחר, וגם אפשר לגמרי לצפות מילד לעבור תקופות שונות בחייו בהם לגמרי טבעי לראות הרטבה של התחתונים במינון כזה או אחר.

אז אולי השאלה היא כמה זמן לוקח עד שהאחריות עוברת לילד במלואה? שהוא מרגיש שיש לו פיפי, הולך לשירותים, מוריד מכנסיים, יושב, עושה, מוריד את המים, מנקה אחריו, שוטף ידיים, מנגב ידיים ועושה גם פנאלים בדרך החוצה? או אולי הציפייה שלנו אחרת, יותר "צנועה"- שהוא יתריע לפני שיש לו ואז נוכל לקחת אותו בעצמנו. אבל מה אם ילד לפעמים מתריע ולפעמים לא?

ככל שאני יותר מעמיקה בזה אני מבינה שחלק מהתהליך שלנו זה גם להרפות מהשאלה הזו. let it go כפי שאלזה אומרת בחוכמה. ברגע שהצלחנו להרפות מהשאלה הזו, או יותר נכון- מהצורך שלנו "לחכות למשהו"- הרבה יותר קל לראות שכרגע המציאות שלנו היא פשוט מציאות של תחתונים בעירות, והתמודדות רגועה עם מה שזה מביא איתו.

"אבל כמה זמן עד שהוא יפסיק לפספס???"

למרות שכל ילד הוא אחר וגם כל ילד עובר דברים בתוך עצמו- אפשר לראות לרוב שמדובר בתהליך ספירלי- גם כשיש ימים של פספוסים- המגמה היא תמיד מגמה של למידה והתפתחות. תמיד. אם אתן מתעקשות.. אז אני מאמינה שעד גיל ההתבגרות הילד ייקח אחריות ויעשה בשירותים, אבל אני לא מבטיחה שהוא ישאיר אחריו נקי.

אתן כבר רואות את זה? כמה התהליך שלנו מקביל לתהליך של הילדים שלנו? הם לומדים לשחרר, ובמובן מסוים גם אנחנו.

והקטע המצחיק הוא, שברגע שאנחנו מצליחות לשחרר באופן הכי אמיתי וכן- אז השאלה הזו שמופיעה פה בכותרת כבר פשוט לא מעניינת אותנו, ואנחנו לא מחפשות למצוא עליה תשובה. חיים. מחליפים תחתונים. מתקשרים עם הילד בכבוד, אהבה ואמפתיה. חיים!